

Ambrus-Varga Eliza: Építőtábor Franciaországban

Júniusban alig ért véget az érettségi, amikor értesültem a franciatanáromtól, Konkoly Katalin tanárnőtől egy pályázatról, melynek keretében egy franciaországi építőtáborban lehet részt venni. Először elhessegettem a gondolatot, majd arra gondoltam, hogy ha már 4 éve tanulom a francia nyelvet, most miért ne kamatoztatom a megszerzett tudást? A francia és magyar nyelvű önéletrajz és motivációs levél elküldése után pár nappal jött is a telefon, hogy kiválasztottak, és augusztusban én leszek az egyedüli magyar, aki részt vehet ebben a táborban.

Az utazás előtti másfél hónap nagy izgalmakkal telt el, tucatnyi e-mailt váltottam a francia szervezőkkel és a Franciaországon belüli utam megtervezése sem ment karikacsapásra. De ezután már tudok önállóan Franciaországon belüli vonatjegyet foglalni és házhoz szállíttatni, és a párizsi tömegközlekedés rejtjelmeit is kívülről fújom, mert nem valami egyszerű a jegyrendszerük. Amikor azonban eljött a nagy nap, és a gépen ültem (amit azért is vártam, mert ez volt életem első repülése) megkönnyebbülten éreztem, hogy minden egyenesben van.

Párizsban szálltam le, az első perctől kezdve átjárt a francia életérzés, és Párizs páratlan hangulata. Már ott tudtam gyakorolni a nyelvet, ugyanis nem egyszer meg kellett kérdeznem egy-két járókelőt, hogy merre találok a metrót vagy a buszt, és melyik oldalon kell felszállnom. Meglepően közvetlenek és kedvesek a franciák, előfordult, hogy egy francia nő kérdezte meg tőlem, hogy segíthet-e, biztos elég elveszettnek tüntem. Párizsból vonattal utaztam Thiviers-be, ahol találkoztam a többi táborozóval. Autóval mentünk a célpontba, a Dordogne megyei Cognac-sur-l'Isle nevű 800 fős falucska mellett található Laxion Kastélyhoz (Chateau de Laxion). Rajtam kívül jött két olasz, két spanyol, két koreai, két szerb, két cseh és öt francia fiatal. Hamar összebarátkoztunk, mindenki nagyon nyitott volt a többiek felé.

A két hét alatt a két hétvégén középkori fesztivált szerveztek, ahol lovasok szórakoztatták a közönséget. Három szabadnapot kivéve, minden nap 5-6 órát dolgoztunk egy kőfal építésén. Bár a tikkasztó hőségben fárasztó volt a munka, mindig jó hangulatban telt el, mert közben énekeltünk, beszélgettünk és egyre jobban megismertük egymást. Minden nap 3 ember alkotta a "cooking team"-et, akik aznap nem dolgoztak, hanem a reggeliért, ebédért és vacsoráért voltak felelősek. Én egy francia lánnyal és egy olasz fiúval kerültem sorra, és a csekély alapanyagokból, amelyek főleg rizs, tészta, zöldségek és tojás volt, rendkívül változatos ételeket tudtunk készíteni, némi újítással, és hozzátevé a saját nemzeti konyhánkából egy kicsit. A délutánjaink és az estéink szabadok voltak és általában kötetlenek, de gyakran szerveztek nekünk közös, de fakultatív programokat. Gyönyörű kastélyokat látogattunk meg, kajakoztunk, bicikliztünk, fürödtünk egy tóban, vagy csak egyszerűen lesétáltunk a faluba és ittunk valamit a helyi kávézóban. Mindannyiunk számára az egyik legjobb este az volt, amikor a faluban meghívtak minket egy rendezvényre, ahol ott volt a falu apraja nagyja. A polgármester köszöntött minket, majd vacsora után élő zenére táncoltunk. Jó volt látni, hogy a fiatalok a világ minden táján ugyanúgy szórakoznak.

Csak ketten beszélünk franciául a külföldiek közül, a többiekkel angolul beszélünk. Én főleg a franciákkal és egy olasz lánnyal kerültem közelebbi barátságba, így napi szinten is sokat tudtam gyakorolni a francia beszédet. Az utolsó napon este mindenki készített valamilyen ételt a saját országából, és vendégül láttuk a polgármestert és a falu fontos embereit. Én paprikás krumplit főztem, szerencsére mindenkinek nagyon ízlett.

Életem egyik legjobb két hete volt ez, sosem jártam még ilyen gyönyörű tájakon, és sosem volt még ilyen élményekben részem. Nehéz volt elválni egymástól, mert mindenki őszintén megkedvelte egymást, és a konfliktusoktól mentes két hét alatt nagyon jó kis csapat kovácsolódott össze. A hazafele úton végig kísért az elmúlás keserű érzése, de biztos vagyok benne, hogy ha nem is mindenkivel, de újra fogjuk látni egymást. Ezúton is biztatok minden leheles franciául vagy egyéb

nyelven tanuló, hogy megéri befektetni az energiát az idegen nyelvekbe, és muszáj kamatoztatni a tudást, mert hihetetlen jó érzés amikor látod, hogy megértte, és meg hozta a fáradság a gyümölcsét.

